

הקהלת קהילות

גליון שבועי להגברת התודעה והחשיבות בקיום הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א להקהיל קהילות בכל שבת

מדברים אתו אודות הפצת המעינות חוצה, והוא משיב אודות... כסף!..!

ובכלל — כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שלכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו'... — אין זמן לאסיפות, "משיח צדקנו שטייט הינטערן וואנט"... "הנה זה עומד אחר כתלנו", ובמילא, צריכים להשלים את העבודה הפצת המעינות חוצה בפועל ממש, "כל יומא ויומא עביד עבידתי", "ובמקום זה — עושים "אסיפות"...

ולא עוד אלא שלאחרי כל האסיפות, כותבים ומודיעים לי, שהחליטו שיש לשלוח מישהו לאסוף כסף, ושואלים אותי האם נכון הדבר! מדברים אתו אודות הפצת המעינות חוצה, והוא משיב אודות... כסף!..! כל דבר מקשרים מיד עם "עגל הזהב האמריקאי" — כסף!..!

כאשר הוא מזמין מישהו לאסיפה, הרי המכוון שלו הוא — שלמחר יוכל לבוא אליו ולבקש ממנו צ'ק! להתרים יהודי לענין של צדקה — פעולה חשובה היא; אמנם, כאשר פלוני חושב שהזמינו אותו בקשר להוספת חיות בעניני חסידות, ומעריך את חשיבותה של הזמנה זו. ובסופו של דבר, מתברר לו שכל הכוונה בהזמנתו היתה רק כדי שאח"כ יוכלו לבקש ממנו הוספה של ח"י דולר — נקל לתאר איזה רגש יגרום לו דבר כזה! הכוונה אינה לעשותו "תורם", אלא לעשותו "חסיד"!

(המשך במדור הבא)

וההוראה מזה — בנוגע לאופן הפעולה ד"משפיע", שאין להסתפק בפעולה שנפעלת אצל המושפע — בדרך ממילא — מצד זכותו ומעשיו של המשפיע, אלא דרושה השתדלות מצדו של המשפיע בחינוך המושפע, עד להשתדלות באופן ד"יצוה את בניו גו' " — צוותא וחיבור, כנ"ל. ומכאן באים להמדובר כמ"פ אודות ענין ה"משפיעים", אשר לאחרי כל הדיבורים בענין זה — נשארו ה"משפיעים" בקרן זוית שלהם, והמושפעים — בקרן זוית שלהם!

עברו מספר שבועות מאז שדובר אודות ענין זה בפעם האחרונה, ומה נעשה מאז ועד היום — התקיימה אסיפה ועוד אסיפה, ובאסיפות אלו נאמרו דברים מתוך התלהבות ורגש חסידותי, ולאחרי כל זה — לא אירע מאומה בנוגע לפועל! אילו לא היתה אסיפה בקשר לענין זה — יכולים לומר שלא ידעו שצריכים לעסוק בזה, לא ידעו שישנם כאלו שזקוקים ל"משפיע", או שלא ידעו שעליהם הוטל התפקיד להיות "משפיעים". וכיו"ב: אבל לאחרי שהיתה אסיפה ועוד אסיפה בענין זה, ונתקבלו החלטות וכו', וכל זה — במקום קדוש, ובמעמד עשרה מישראל, שאז "שכינתא שריא", כלומר, שהקב"ה בכבודו ובעצמו ה' נוכח באסיפה זו, ושמע את ההחלטות שנתקבלו באסיפה זו — הנה כאשר לאחרי כל זה לא עושים מאומה, הרי הדבר חמור שבעתיים!..!

מתורת רבותינו נשיאנו

אתם היטב עד כמה תובע נשיא דורנו שצריכים להשתדל בכל הפעולות והפצת המעיינות חוצה, ולא רק שאמר זאת סתם ככה, באופן ד'מהיכי תיתי', אלא "ער האט זיך אויפגעגעסן די הארץ" ... (הלב נאכל) בתבעו אודות ההתעסקות בהפצת המעיינות חוצה. ולאחרי כל זה — יושבים "איש תחת גפנו ותחת תאנתו", ועוסקים בכל הענינים דאכילה ושתי' וטיול כו', ורק לאחר שסיים את כל העסקים שלו, ויכול להתהלך מתוך רגש של "שישו בני מעי" ... אזי מגיע מצב ש"נמאס לו כבר מעצמו" ... ואז נזכר סוכ"ס ש"אדם לעמל יולד", ובמילא, ממתין עד שיתנו לו את הכבוד המתאים, ויכריזו שהוא "המשפיע", בה"א הידיעה, ואז — יצא ויכריז: "עמדו הכן כולכם!" "יעצט וועל איך אייך זאגן תורה" ... (עכשיו אגיד לכם תורה)

כיצד יכולים לשבת בשלוה — כאשר יודעים שישנו פס"ד ברמב"ם שהעולם כולו שקול. וע"י "מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה" ...!

כלומר, לא זו בלבד שביכלתו לפעול איזה תיקון בעולם, אלא ביכלתו לגרום "תשועה והצלה" לכל העולם! וכיצד יכולים "להתנפח" ולהמתין ל"כיבודים" — כאשר יודעים שמדובר אודות יהודי שנמצא במצב של פיקוח נפש, שאז צריך אפילו "כהן גדול" להפסיק באמצע עבודת יום הקדוש בקדש הקדשים, ולצאת לפנות גל של אבנים, אפילו על הספק וספק ספיקא — שמא יוכל להציל יהודי שנמצא שם! !

יעשה כאו"א חשבון צדק בנפשו: כמה "נרות להאיר" הדלקת בערב שבת זה, וכמה "נרות להאיר" הדלקת ביום שלפנ"ז! ... הגיע הזמן להתעורר מהאדישות והתרדמה — כלשון הרמב"ם: "עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם", ולזרוק את עצמו ("אריינוארפן זיך") מתוך מסירה ונתינה בעבודה והפצת המעיינות חוצה.

(משיחת ש"פ תולדות תשמ"ה)

הגיע הזמן להתעורר!

ששה ימים בשבוע הוא חושב על כסף, אבל ביום השבת — יודע כל יהודי שכסף הוא דבר מוקצה! לכל הפחות ביום השבת אל תחשוב על כסף, "ביום השביעי תשבות"! אלא מאי — הוא דואג מה יהי באמצע השבוע, כאשר יצטרך להתרים בעה"ב פלוני, ובכן, אי משום הא — אדרבה: כאשר אתה תעסוק בענינים שהוטלו עליך — ידאג הקב"ה לענינים הכספיים באופן טוב יותר ממך ...!

מהי הסיבה למצב זה אצל המושפעים? הרי הסיבה היא — מפני שהמשיעים יושבים בד' אמות שלהם, ואינם עושים מאומה!

הם רק יצאו מכתלי ישיבת תומכי תמימים — וכבר שכחו את התפקיד שהוטל עליהם, והתיישבו "איש תחת גפנו ותחת תאנתו"! ואילו הי' מדובר אודות "גפן" ו"תאנה" דקדושה [גפן] — התעסקות בסודות ורזין דתורה, ו"תאנה" — שעל ידה נעשה התיקון דחטא עה"ד, כמ"ש - "ויתפרו עלה תאנה", כמבואר בקונטרס עץ החיים" פרטי הדברים] — הי' טוב! ...!

בהיותכם בכתלי ישיבת תומכי תמימים החדירו בכם שתפקידכם להיות "נרות להאיר", להאיר את ה"נר ה' נשמת אדם" שבכאו"א מישראל כדברי הבעש"ט שכל יהודי הוא בבחינת "ארץ חפץ", שגנוזים בה אבנים טובות ומרגליות, אלא שיש להביא זאת מן ההעלם אל הגילוי: וכמו כן הסבירו לכם שתפקידכם לצאת "למלחמת בית דוד" — וכפי שנתבאר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז, "שבימינו אלו שייך תפקיד זה לא רק לאותם עשרות ומאות שלמדו בתומכי תמימים בתקופה ההיא, או אלו שלומדים בתומכי תמימים כיום, אלא תוכן הדברים שייך לכאו"א מישראל: ויודעים

לע"נ סולטנה
בת ר' סעדי'ה
גי'אן. לסיום
ה-11 חודש

לע"נ אסתר
מאנטיל בת
ר' מאיר יוחנן

לע"נ הרב משה יהודא לייב בן הרב
יעקב לנדא ע"ה. רב אב"ד דבני ברק.
נלב"ע כ"ד אדר ב' תשע"ט.
הקיצו ורגנו שוכני עפר והוא בתוכם

לזכות הוד כ"ק
אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכ"ר

סיפורים על חזרת דא"ח

לחזור מאמר שהתפללו איתו

ובתוך המאמר הזכיר את מאמר חז"ל (בנוגע ליוחנן כהן גדול): "שימש בכהונה גדולה, ולבסוף נעשה צדוקי". ר' יצחק תירגם את המילים 'נעשה צדוקי' - "איז ער געווארן גערעכט" [=הוא נהיה צדוק]. ור' יצחק חזר על המשפט הזה שוב ושוב בהתפעלות גדולה ועצומה. חלק מהציבור כבר לא היה יכול לשאת זאת והלך לביתו, ואילו ר' יצחק ממשיך בדבקותו: "דאך הייסט דאס אַז ער איז געווארן גערעכט..."

היה רגיל לומר שצריכים לחזור על מאמרי דא"ח ש'התפללו איתם', ובלשונו - "א דורך געדאוונטער מאמר". כלומר, מאמר כזה שהתבוננו בו בשעת התפילה והענין האיר במוח ובלב - כשחוזרים עליו, זה פועל ישועות בנפש. הוא עצמו היה חוזר בקולרם ובחיות רבה, שהשפיעה עמוקות על כל השומעים. העיד המשפיע ר' מענדל ע"ה פוטרפאס, כי בחזרת הדא"ח של ר' יצחק, היה ניכר במוחש שזהו "אַ דורך געדאוונטער מאמר".

(מלוקט מתוך הספר יראת ה' אוצרו)

בסעודה שלישית היה נהוג ר' איטש'ע דער מתמיד ה"ד לחזור מאמר חסידות לפני הציבור, ולמרות היותו מעט 'כבד פה' (וכידוע שהיה מתבטא פעמים רבות בדיבורו - 'דאך הייסט', 'דאך הייסט דאס') [= זאת אומרת, זאת אומרת], הרי כשהיה חוזר דא"ח היה מדבר בשטף וללא מעצורים. היו שד"רים שהסתובבו בעיירות ועיקר תפקידם היה עיסוק כספים. ר' יצחק מתמיד, לעומת זאת. היה שד"ר מסוג אחר, בהיותו ברוסיה הוא כמעט לא אסף כספים בעצמו. בעיקר חזר מאמרי דא"ח ברבים והתוועד עם הציבור. הרבי נ"ע מימן בעצמו את משכורתו.

פעמים רבות היה שוקע בהתלהבות תוך כדי חזרת דא"ח, והיה שוכח לגמרי מכל הנעשה סביבו. הוא היה מסוגל אז לחזור על משפט אחד במשך חצי שעה בהתלהבות עצומה, כשכולו שקוע בהתפעלות גדולה.

כאשר שהה באמריקה, חזר פעם מאמר דא"ח בבית הכנסת 'נוסח האר"י' בפני ציבור גדול של חסידים

לאחד הרבנים אמר, שצריך לחזור מאמרי חסידות בבית הכנסת שלו גם אם הבעלי בתים אינם רוצים לשמוע דברי חסידות, ואמר: בשבועות הראשונים אל תספרו להם שהדברים הנאמרים הם דברי חסידות, ואז ישמעו את הדברים, ולאחרי משך זמן, כשתראו שהדברים מצאו חן בעיניהם, תגלו להם שהדברים שאמרתם הם דברי חסידות, ואז כבר לא יהיה איכפת להם.

(ש"פ שמיני תש"ב)

כנינו גאולה ומשירה

זריעת המצוות בפועל ממש מצמיחה את הגאולה

התשוקה הזאת צריכה לבוא לידי ביטוי ב'תזריע'
("אשה כי תזריע"). זריעה היא בארץ, באדמה. אם
יזרעו גרעין באוויר – לא יצמח דבר. כדי שתהיה
צמיחה, צריכים לזרוע דווקא בתוך האדמה. כך גם
הזריעה הרוחנית היא דווקא בעשייה גשמית -
אמצית – קיום המצוות בפועל. יבוא יהודי ויטען:
"רחמנא ליבא בעי", הקב"ה חפץ בכוונת הלב. מהי
החשיבות הגדולה של קיום המצוות בפועל?

אכן, יש ערך רב לכוונה ולרגש, אך כל זה כתוספת
לעשייה. אדם שליבו מלא רגשות רחמים על העני,
אך איננו נותן לו את כסף הצדקה בפועל – לא עשה
דבר. כי דווקא ע"י שיהודי עוסק בתורה ובמצוות
בפועל ממש, נוצרת ה'זריעה' שממנה יכולה לבוא
הצמיחה. צמיחה זו היא הגאולה – "וילדה זכר".
דווקא ע"י שימת דגש על עשיית המצוות המעשיות
בפועל ממש, מבלי שמסתפקים בכוונות נעלות
ובתחושות נשגבות, אלא מביאים את הכוונות
והרגשות לידי ביטוי בעשייה ממשית – מביאים את
לידת והתגלות הגאולה האמיתית והשלמה.

וביתר פירוט – ע"י ריבוי מעשים טובים וממשיים,
מביאים את "לידת נשמת משיח, שהיא ממדרגה
היותר עליונה. . מעלמא דדכורא" (= מעולם הזכר),
כפי שנאמר בכתבי החסידות. כן תהיה לנו בקרוב
ממש.

(מעובד עפ"י לקר"ש ח"א עמ' 236)

בתחילת פרשתנו אומרת התורה: "אשה כי תזריע
וילדה זכר". פסוק זה מתפרש ע"י האור החיים'
הקדוש כרמז לעם ישראל ולגאולה. "אשה" היא כנסת
ישראל; "תזריע" – זו העבודה של עם ישראל בעשיית
מצוות ומעשים טובים; ואז התוצאה היא – "וילדה
זכר" – נולדת הגאולה.

הגאולה האחרונה מכונה "זכר", דבר המבטא תוקף
ועוצמה, שכן היא קיימת ועומדת לנצח, ולא תהיה
אחריה עוד גלות. וכך נאמר במדרש: "כל השירות
לשון נקבה (כי אחריהן היו עוד גלויות), חוץ משירה
דלעתי, לשון זכר – שירו לה' שיר חדש" (כי הגאולה
הזאת תשאר לנצח).

מדוע עם ישראל מכונה אשה? זאת נבין ממקור השם
אשה. אדם הראשון קרא לחווה אשתו אשה, על שם:
"כי מאיש לוקחה זאת". כלומר, השם אשה מבטא את
הקשר ואת התשוקה אל האיש. כך גם במובן הרוחני:
הקב"ה נקרא 'איש' ('ה' איש מלחמה), ואילו כנסת
ישראל, נשמתו של יהודי, שנלקחה מה', בהיותה
"חלק אלוהה ממעל ממש", נקראת אשה.

כינוי זה מבטא אפוא את התשוקה של עם ישראל אל
הקב"ה. יהודי, בפנימיות נפשו, משתוקק ומתאוה אל
הקב"ה. התחומים החומריים והגשמיים אינם
מספקים אותו כלל. אפילו דברים רוחניים אינם
משיבים את תשוקתו זו. הוא משתוקק ומתאוה
להתאחד עם הקב"ה, שממנו נלקחה נשמתו.

לתרומות והקדשות ולהצטרפות
לרשימת התפוצה:

דוא"ל: mhkh770@gmail.com

וואצאפ: +972-54-770-4375

פלי בארה"ק: 054-484-7752

פלי בארה"ב: 857-32-770-19

י"ל ע"י מטה הקהלת קהילות

קהילות העולמי - 770

עיצוב: מענדי חביב

עד כה במסגרת פעילות
ה'מטה' מקהילים קהילות
בכל שבת ב- 70 ערים בעולם